

Sygn. akt XVII AmA 17/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Malinowska**

protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nadużywanie pozycji dominującej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 grudnia 2013 r., nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt AmA 17/14

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2013 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję, o nr (...), którą:

I. na podstawie art. 10 w związku z art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: uokik), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu, uznał za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 tej ustawy, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. w J. (dalej: (...), Spółka (...), Spółka) pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków - obejmującym teren J. - poprzez narzucanie nieuczciwych cen za dostawę wody o pogorszonej jakości, pochodzącej z ujęć: K. W. i L., warunkowo dopuszczonej do użytkowania przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w J., z powodu nie spełniania przez nią wymagań higienicznych określonych w Rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi i nakazał jej zaniechanie;

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik nałożył na Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. w J., karę pieniężną w wysokości 9.120,62 zł za naruszenie, o którym mowa w pkt I sentencji decyzji.

W uzasadnieniu decyzji Prezes UOKiK podniósł, że w niniejszej sprawie Spółka (...), jako dostawca usług zaopatrzenia w wodę, zajmuje pozycję monopolisty naturalnego. Podpisując umowę, odbiorca aprobuje jej warunki, ustalone z góry, jednostronnie przez dominanta (umowa adhezyjna). W ocenie organu antymonopolowego, Spółka narzuca odbiorcom

ceny nieuczciwe tzn. wygórowane w stosunku do cen, które mogłaby uzyskiwać w warunkach działalności na rynku konkurencyjnym. Prezes Urzędu ustalił, że Spółka (...) pobiera opłaty taryfowe nawet w przypadku dostarczania wody o pogorszonej jakości - w szczególności, woda dostarczana odbiorcom z ujęć (...) i (...) od 2004 r. jest jedynie warunkowo dopuszczona do spożycia przez inspektora sanitarnego w J.. Pomimo tego – jak ustalił organ - Spółka pobiera za nią opłatę w takiej samej wysokości, jak w przypadku wody pochodzącej z innych ujęć. W ocenie Prezesa Urzędu, długotrwałe dostarczanie wody o pogorszonej jakości powinno skutkować automatycznym obniżeniem jej ceny. Woda warunkowo dopuszczona do spożycia jest towarem niezgodnym z umową, dlatego odbiorca powinien płacić obniżoną należność z tytułu jej dostarczania. Zdaniem organu, działania Spółki (...) były sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż wykorzystując swój status monopolisty i mając świadomość, że dostarczana woda nie spełnia odpowiednich parametrów, Spółka przez lata pobierała za nią opłatę, jak za wodę dobrej jakości.

(decyzja, k. 4-11).

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 2 stycznia 2014 r. (data stempla pocztowego) wniosło (...), zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o jej uchylenie w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na niewłaściwej interpretacji regulacji art. 10 zw. z art. 9 ust.1 i 2 pkt. 1 uokik i przyjęcie, że Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. w J. dopuściło się praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na narzucaniu nieuczciwych cen za dostawę wody pochodzącej z ujęć K. W. i L. naruszającej zdaniem organu zakaz wynikający z art. 9 ust. 2 pkt. 1 uokik.

Uzasadniając swoje stanowisko powód podniósł, m. in., że Spółka (...) posiada ważne pozwolenie na eksploatację i dostawę wody pochodzącej z ujęć (...) i (...). Zdaniem strony, woda dopuszczona do spożycia nawet warunkowo może być przez nią legalnie dystrybuowana, natomiast organ nie przedstawił żadnego argumentu na to, że woda ta jest pogorszonej jakości. Ponadto, według Spółki, trudno przyjąć, że narzuca ona ceny swoim odbiorcom, skoro wniosek taryfowy został pozytywnie zweryfikowany przez Prezydenta Miasta J.. Powód twierdzi, że nie może obniżyć cen, albowiem cena za dostarczoną wodę jest ceną obowiązującą za cały okres taryfowy i nie może być zmieniana, o czym stanowi zapis art. 24 ust. 10 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę. Określenie w taryfie innej ceny dla odbiorców zaopatrywanych z ujęć K. W. oraz L. wymagałoby utworzenia co najmniej jednej lub dwóch osobnych grup taryfowych.

(odwołanie, k. 12-16).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 marca 2014 r. (data stempla pocztowego), podtrzymując w całości swoje dotychczasowe stanowisko prezentowane w zaskarżonej decyzji, Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania pozwany podniósł dodatkowo, że organ antymonopolowy nie oceniał jakości wody, ale jej cenę w powiązaniu z jakością. Według Prezesa Urzędu, dostarczanie wody o parametrach jakościowych niezgodnych z przepisami prawa, świadczy jednoznacznie i bezdyskusyjnie o tym, że przedsiębiorca nie wywiązuje się z nałożonego na niego przez ustawę obowiązku dostarczenia wody należytej jakości. Z tego powodu nie może za taką wodę pobierać opłaty równej opłacie za wodę o należytej jakości. W związku z tym, zdaniem Prezesa, cena wody pobierana przez Spółkę (...) ma charakter nieuczciwy.

(odpowiedź na odwołanie, k. 30-31 akt admin.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. w J. wykonuje działalność gospodarczą, polegającą zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, w oparciu o zezwolenie Prezydenta Miasta J., udzielone w decyzji z dnia 7 listopada 2002 r. W tym zakresie Spółka (...) świadczy usługi, m.in.: poboru, uzdatniania i dostarczania wody, odprowadzania i oczyszczanie ścieków, badań i analiz technicznych. W ww. decyzji Spółka została zobowiązana do zapewnienia wysokiej jakości usług oraz prowadzenia systematycznej kontroli jakości wody, a także przedkładania

Prezydentowi Miasta J., wraz z rocznym sprawozdaniem finansowym, informacji o jakości usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę.

Na terenie (...) (...) jest jedynym przedsiębiorstwem, prowadzącym działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

dowód: okoliczności bezsporne; Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców, k. 18-25; decyzja Prezydenta Miasta J. z 7.11.2002 r. nr (...), k. 60-64 akt admin.

Woda dostarczana przez (...) odbiorcom z terenu J. pochodzi z czterech ujęć:

- (...) (z którego wodę otrzymuje ok. 20.814 odbiorców),
- (...) (ok. 11.760 odbiorców),
- (...) (ok. 885 odbiorców),
- (...) (ok. 464 odbiorców).

Ujęcia te różnią się od siebie lokalizacją, sposobem ujmowania wody i wielkością produkcji. Ujęcie (...) i (...) to ujęcia górskie. Każde z ww. ujęć wody posiada aktualne pozwolenie wodno-prawne na pobieranie wód ze środowiska.

dowód: pismo (...) z 20.12.2012 r. znak: ZN/8946/12, k. 6-8 akt admin. o sygn. RWR-400-43/12/ET

W decyzji z dnia 31 marca 2004 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w J. (dalej: PPIS), nakazał (...) zapewnić do dnia 31 grudnia 2007 r. właściwą jakość wody pochodzącej z ujęcia (...), wobec stwierdzenia zaniżonej wartości pH: 6,30 i twardości: 14,6 mg/l. W kolejnych decyzjach PPIS ustalał nowy termin wykonania ww. decyzji, a ostatecznie w decyzji z 1 grudnia 2010 r. wydłużył go do 31 grudnia 2015 r.

dowód: decyzja PPIS z 31.03.2004 r. nr (...); decyzja PPIS z 28.04.2008 r. nr 660/08; decyzja PPIS z 1.12.2010 r. nr (...), k. 33-35 akt admin. o sygn. RWR-400-43/12/ET

W decyzji z dnia 27 lipca 2004 r. PPIS nakazał (...) zapewnić do dnia 31 grudnia 2007 r. właściwą jakość wody pochodzącej z ujęcia (...), wobec stwierdzenia zaniżonej wartości pH: 5,1 i twardości: 22 mg/l. W kolejnych decyzjach PPIS ustalał nowy termin wykonania ww. decyzji, ostatecznie ustalając go w decyzji z 1 grudnia 2010 r. na dzień 31 grudnia 2015 r.

dowód: decyzja PPIS z 27.07.2004 r. nr (...); decyzja PPIS z 28.04.2008 r. nr 670/08; decyzja PPIS z 1.12.2010 r. nr (...), k. 36-38 akt admin. o sygn. RWR-400-43/12/ET

(...) świadczy usługi zaopatrzenia w wodę i odbioru ścieków w oparciu o umowy adhezyjne. W umowach zawieranych z mieszkańcami J., zaopatrywanymi z ujęć (...) i (...), zawarty jest zapis, iż przedsiębiorstwo zobowiązuje się do zapewnienia należytej jakości dostarczanej wody (§ 4 pkt 1 in fine). W § 13 zd. 1 umowy przewidziano natomiast, że odbiorca może domagać się od przedsiębiorstwa obniżenia należności za świadczone usługi w razie dostarczenia wody o pogorszonej bądź złej jakości oraz o ciśnieniu niższym od określonego warunkami technicznymi.

dowód: przykładowe umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, k. 48-55 akt admin.

W taryfach (...) dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, obowiązujących w okresie od 1 marca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. oraz w okresie od 1 marca 2013 r. do 28 lutego 2014 r., cena za wodę dla wszystkich odbiorców indywidualnych w J. była taka sama w ramach jednej grupy taryfowej: „gospodarstwa domowe”.

dowód: Taryfy dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, k. 45-77 akt admin. o sygn. RWR-400-43/12/ET

W 2012 r., tj. roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, Spółka (...) osiągnęła przychód w wysokości 9.500.661,83 zł.

dowód: zeznanie podatkowe CIT-8 i CIT-8/o, k. 8-14 akt admin.

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom. Powyżej opisany stan faktyczny znajduje oparcie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały przywołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Stan faktyczny sprawy nie był sporny między stronami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Powód nie kwestionował żadnej okoliczności ustalonej w toku postępowania antymonopolowego, a w szczególności nie podważał faktu posługiwania się jednakowymi cennikami za usługę dostarczania wody bez względu na ujęcie, z którego ona pochodziła, jak również okoliczności, że woda pochodząca z ujęć (...) i (...) jest warunkowo dopuszczona do użytkowania z uwagi na nieprawidłowe wartości pH i twardości tej wody.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 uokik, zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Przy czym nadużywanie tej pozycji polega w szczególności na bezpośrednim lub pośrednim narzucaniu nieuczciwych cen, w tym cen nadmiernie wygórowanych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Prezes UOKiK prawidłowo zdefiniował w niniejszej sprawie rynek właściwy, zarówno w ujęciu produktowym, jak i geograficznym. Poza sporem jest, iż (...) świadczy usługi zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, które nie posiadają substytutów. Usługi te świadczone są odbiorcom z terenu J., co warunkuje zakres sieci wodno – kanalizacyjnej, poprzez którą doprowadzana jest woda i odprowadzane są ścieki. Jest to jedyna sieć wodno – kanalizacyjna na przedmiotowym terenie, a jej jedynym dysponentem jest Spółka (...). Powyższe, niesporne, okoliczności prowadzą do wniosku, że rynkiem właściwym w niniejszej sprawie jest lokalny rynek zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków na obszarze J.. W ocenie Sądu, nie budzi także wątpliwości, iż na tym (...) Spółka (...) jest monopolistą naturalnym. Spółka nie spotyka się bowiem na nim z żadną konkurencją, a oferowane przez nią usługi nie posiadają bliskich substytutów. Tym samym, w świetle art. 4 pkt 10 uokik, niewątpliwie powód zajmuje na ww. rynku pozycję dominującą. Natura dostarczanych usług oraz względy techniczne decydują o tym, że w analizowanym przypadku konkurencja wielu przedsiębiorców jest w zasadzie niemożliwa albo niezmiernie utrudniona.

Sąd w pełni podziela stanowisko pozwanego Prezesa UOKiK, co do tego, że w niniejszej sprawie powód dopuścił się nadużycia pozycji dominującej, poprzez narzucanie odbiorcom nieuczciwych cen.

Stwierdzenie istnienia powyższej praktyki wymaga łącznego wykazania trzech ustawowych przesłanek, mianowicie: a) posiadania przez przedsiębiorcę pozycji dominującej, b) narzucenia ceny z racji posiadanej siły rynkowej, c) nieuczciwego charakteru narzuconej ceny. Z dotychczasowych ustaleń wynika, że przesłanka pierwsza została spełniona. Podobnie przedstawia się kwestia drugiej przesłanki, ponieważ narzucanie warunków umowy - w tym przypadku ceny za usługę zaopatrzenia w wodę - jest konsekwencją posiadania przez powoda pozycji monopolisty. Odbiorcy zawierają bowiem z powodem umowę o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, która ma charakter adhezyjny. Nie mają oni możliwości negocjacji ze spółką warunków umowy, w tym ceny za dostawę wody, gdyż postanowienia umowy są jednostronnie opracowane i z góry narzucone przez powoda. Nadto, odbiorcy ci znajdują się w przymusowej sytuacji, wynikającej z braku alternatywnego dostawcy usług na rynku właściwym. Zmuszeni są zatem do korzystania z usług powoda, a co za tym idzie, zaakceptowania niekorzystnych dla nich zapisów umownych.

W ocenie Sądu, spełniona została także trzecia z ww. przesłanek, gdyż ceny pobierane przez Spółkę (...) za dostarczanie wody z ujęć (...) i (...) należało ocenić jako nieuczciwe, nadmiernie wygórowane. Przyjmuje się, że cena nadmiernie wygórowana to cena rażąco nieekwiwalentna, zawyżona w stosunku do ekonomicznej wartości oferowanego

świadczenia. Cena ta nie byłaby do zaakceptowania w warunkach istnienia konkurencji, zaś jej pobieranie jest skutkiem monopolistycznej pozycji oferenta. Cena nadmiernie wygórowana jest sprzeczna z dobrym obyczajem kupieckim nienadużywania w stosunku do słabszego podmiotu posiadanej przewagi kontraktowej. Dobry obyczaj nakazuje oparcie ceny na przejrzystych i uczciwych kryteriach jej kalkulacji. Narzucanie odbiorcom nadmiernych, nieuczciwych cen jest kwalifikowane jako praktyka o charakterze eksploatacyjnym. Tego rodzaju praktyki nie ingerują wprost w funkcjonowanie mechanizmu konkurencji, tak jak to czynią praktyki antykonkurencyjne, lecz polegają na czerpaniu korzyści z faktu ograniczenia konkurencji na rynku. Istota „eksploatacji” przejawia się na uzyskaniu przez stosujących ją przedsiębiorców od innych podmiotów - zarówno kontrahentów, jak i konkurentów – świadczeń, pozostających w dysproporcji do świadczeń, na jakie mogliby liczyć w warunkach niezniekształconej konkurencji (por. T. Skoczny, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, 2014, System Informacji Prawnej Legalis).

W niniejszej sprawie poza sporem jest, iż od 2004 r. - kiedy to Państwowa Inspekcja Sanitarna przeprowadziła kontrolę - woda, pochodząca z eksploatowanych przez Spółkę (...) ujęć (...) i (...), nie odpowiada wymogom sanitarnym określonym w rozporządzeniu Ministra zdrowia z 29.03.2007 r. ws. jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, ze względu na zaniżony parametr dot. stężenia jonów wodoru (pH) oraz nieprawidłową twardość wody. Z uwagi na powyższe, PPIS warunkowo dopuścił do spożycia wodę pochodzącą z ww. ujęć do dnia 31 grudnia 2015 r. Pomimo stwierdzonych nieprawidłowości, powód stosował wobec odbiorców tę samą cenę za dostarczanie wody, bez względu na jej jakość. Odbiorcy płacili tyle samo za wodę spełniającą normy jakości, jak i za wodę, która tych norm nie spełniała.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwany trafnie przyjął, że dostarczanie wody o parametrach niezgodnych z przepisami prawa w sposób oczywisty wskazuje na to, że powód nie wywiązuje się z obowiązku umownego. W niniejszej sprawie ewidentnie została naruszona zasada ekwiwalentności świadczeń stron. Woda warunkowo dopuszczona do użytku jest bowiem towarem niezgodnym z umową, nie jest wodą „należytej jakości”, dlatego też odbiorca usługi powinien płacić obniżoną należność z tytułu jej dostarczenia. Punktem odniesienia winny tu być ceny za dostarczanie wody należytej jakości pozostałym kontrahentom powoda, zaś stopień, w jakim woda nie odpowiada parametrom jakości, powinien mieć wpływ na wysokość udzielonej bonifikaty. Niewprowadzenie przez Spółkę (...) wymaganych upustów jakościowych i utrzymywanie na niezmiennym poziomie ceny za dostarczanie wody z ujęć (...) i (...) oznacza, że cena za usługę zaopatrzenia w wodę pochodzącą z ww. ujęć jest nieuczciwa, jako nadmiernie wygórowana.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd Okręgowy stwierdza, że powodowa Spółka dopuściła się nadużycia pozycji dominującej na lokalnym rynku usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę, poprzez narzucanie odbiorcom nieuczciwych (nieekwiwalentnych i nadmiernie wygórowanych) cen za świadczone usługi.

Odnosząc się do zarzutów i twierdzeń sformułowanych w odwołaniu należy uznać, że nie zasługują one na uwzględnienie, jako że stanowią jedynie niepopartą dowodami polemikę ze stanowiskiem organu antymonopolowego.

Spółka (...) podniosła, że organ nie przedstawił żadnego argumentu na to, że dostarczana przez nią woda jest „pogorszonej jakości”. Stwierdziła jednocześnie, że woda ta nie zagrażała zdrowiu i życiu ludzkiemu, zaś odbiorca usług mógł nie dostrzec różnicy, zatem teza organu o dostarczaniu towaru niezgodnego z umową jest chybiona. Powyższy zarzut jest całkowicie bezzasadny. Należy bowiem podkreślić, że przedmiotem postępowania antymonopolowego nie była ocena jakości wody – gdyż tej dokonały inne, właściwe organy państwowe (Państwowa Inspekcja Sanitarna) - lecz relacja pomiędzy jakością wody a ceną, za jaką była ona dostarczana odbiorcom z J.. Jak wskazano powyżej, relacja ta nie odpowiada wymogom ekwiwalentności świadczeń. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż woda dostarczana z ujęć (...) i (...) nie zagraża zdrowiu i życiu ludzkiemu, bowiem istotne jest w tym wypadku tylko to, że jako woda nienależytej jakości, jest towarem niezgodnym z umową.

Za chybiony należy uznać zarzut odnoszący się do konieczności utworzenia odrębnych grup taryfowych dla odbiorców wody z ujęć (...) i (...), czego wynikiem miałyby być ustalenie ceny wody dla ww. odbiorców na wyższym poziomie niż dla pozostałych odbiorców wody. Powód nie wykazuje w żaden sposób, dlaczego w takim przypadku, nastąpiłby skutek w postaci podniesienia cen dla tych odbiorców. Nadto, jak słusznie zauważył pozwany, oceniając niniejszą sprawę

Prezes Urzędu odnosił się do stanu faktycznego istniejącego w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Tym samym, brał on pod uwagę wyłącznie taryfy sporządzone i wprowadzone przez powoda oraz wynikający z nich podział na grupy taryfowe, a nie hipotetyczne możliwości w zakresie ustalania tych taryf i grup taryfowych.

Nietrafne jest także twierdzenie Spółki, że na mocy obowiązujących przepisów zawartych w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, tj. art. 24 ust. 10 tej ustawy, zatwierdzenie taryfy określającej poziom cen skutkowało niemożnością obniżenia ceny przez cały okres obowiązywania taryfy. Należy bowiem stwierdzić, że powód błędnie interpretuje powołany przepis – zatwierdzenie taryfy oznacza, że nie można stosować cen wyższych niż w niej zapisane, natomiast w każdym momencie przedsiębiorca może te ceny obniżyć. Opracowane przez przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne taryfy powinny, między innymi, zapewniać ochronę odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem opłat i cen, a organy gminy w tego rodzaju sprawach powinny zapobiegać podejmowaniu przez przedsiębiorstwa działań ukierunkowanych na osiągnięcie zysku.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę pozwanego w zakresie zasadności wymierzenia Spółce (...) kary pieniężnej, jak i jej wysokości. Nie budzi wątpliwości, iż powód dopuścił się naruszenia, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 uokik, zatem zasadne było nałożenie na niego kary pieniężnej, stosowanie do zapisów art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik. Zdaniem Sądu, orzeczona kara spełnia przesłanki określone w art. 111 uokik.

Organ antymonopolowy prawidłowo przyjął, że przypisana powodowi praktyka ma charakter eksploatacyjny, ponieważ zmierza do wykorzystania przez przedsiębiorcę istniejącej nad kontrahentami przewagi kontraktowej. Słusznie uznano za istotną dla wymiaru kary okoliczność dotyczącą charakteru rynku, na jakim działa powód oraz fakt, iż zakwestionowana praktyka dotyka tylko ok. 4% odbiorców wody. Trafne było także uwzględnienie, jako okoliczności obciążających, długotrwałości stosowania praktyki oraz umyślnego charakteru naruszenia. W ocenie Sądu, wysokość orzeczonej kary jest adekwatna do możliwości finansowych powoda, pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego w 2012 r. przychodu Spółki. Kara ta stanowi zaledwie(...) przychodu powoda, zatem nie wpłynie negatywnie na jego działalność.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi UOKiK złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Ewa Malinowska